

ЂОРЂО СЛАДОЈЕ
ЗЛАТНИ ПРАХ

фебруар, 2026.

ПИТАЊЕ СТЕВАНОВО

Никад ме не уиша
Дали ми се да пишем
Имам ли нови рукопис
Спонзора и издавача
Да чашаоце не помињем

Већ увек ти једно
У чистом десетерцу
Може ли се оштанути живо
Јест слободно ал није прилике
У истом тону одговарам
На торку шалу окрећући

Знам како ти је
И ја сам био изданица
У Смедереву међ својима
Четрдесет и неке
Па сирва све лейо
И својљиво и сузно
А после чим нас виде
Беже и вичу
Ето изелица

И ојет шаташом год
Палећи цитарету
Знам како ти је
А о речима ни речи
Ни слова о сонету

I

ГДЕ МИ ЈЕ ОНО ДЕТЕ

ПОСВЕЋЕНИ ПЕПЕО

Тек да би имао чему да се смеје
Једном ме приупита тобоже поверљиво
Да ли се довољно народу приближио
Никоме – велим – не стоје боље вунене чарапе
Што су од руна јагњета белог исплетене
Нит има Србина сем Мома Капора
Да уме пити виски и мезити торотан
Све с јечменицом присмачућ га
И беше Момчило задовољан врло
Што брзо напредује у правцу народа
И може да се смеје а себи нарочито

Једанпут након књижевне вечери
На коју сам га данима наговаро
Остасмо у кафани у друштву повеликом
Које се не знаде од њега одвојити
Као да никог свога ни пречег ни милијег
Никад имали нису а један кидисао да га отме
Не памти кад му се неко у кући насмејао

На сва та места – од библиотеке до крчме
Водисмо увек и Тијану јер благе и брижне руке
Осташе у даљини па не би баш никога ко би је
причувао

И одмах ускочи по тајном договору
Беду Мому у крило у зденац радости чисте
Једино са њом озбиљно разговара

И преко дечије главе начечурене косе
Пренеси пуну чашу ни капи не просувши
И витла цигаретом ко ужареним кистом
По платну невидљивом

Гледао сам их из прикрајка без брига и страха
Да ће јој опећи носић опрљит трепавице
Или да ће на њу и трунка пепела пасти
Пепела којем сећање ово посвећујем

ПЕСНИК ОКРУГЛЕ КОСЕ

Кроз смех који се посвуд бисерно просу
Пита ме Тијана једном
А ко је онај што има округлу косу
И све друго на ћоше – смехом јој одговарам
Јер га препознах лако на дечјој шашавој слици
Он није умео лоше а нас је пушто да пишемо
И римујемо којекако и притом будемо писци
Који се мотају стално око казана пакленог
И крију иза каце док се свечано узносио
Међ народне мудраце
И кад будућност једном сав лирски мутљаг спере
Остаће сам ко дете насред Улице Риге од Фере
И мрачне и проклете
Чекајућ полицајце римама свезаних руку
Протуве и боксере који ће опет да га туку
Не знајућ да њему ране срстају брже но вуку
А беше жива рана коју је позледит мого
Сваки неверни Тома
И уточиште беше речима српским
Које немају дома
Господар смеха и ништавилу Брана
Тај песник округле косе ког сад ветрови носе
Понад Србије клете
Док он облаке води на противградне ракете
О биће страшне туче
Коју пропустит не сме
Као у Руми јуче
а нек чекају песме

ГДЕ МИ ЈЕ ОНО ДЕТЕ

За Вугу О.

У време студено оно ко би ми Тијану помилово
И тачно изговорио Емсурино име
А да се не намршти тај ме је што би се рекло
Заувек купио тиме а мене могао је
Да злоставља и вређа понижава и псује
И оног ко ме је посло и воз који ме доно

Понекад овамо свратила би и Вида
По ђачке успомене или због вражје политике
Књижества и културе да шапне припомене
Али све стане и затрепти од радости и цике
Кад нам се Тијана отме и у загрљај крене

Нисам прислушкивао те женске разговоре
Али ме и сад гане то како ћућоре
И шапћу и смеју се док свету траже мане
И увек нешто на дар – свилене ситнице
Свешчице шећерлеме и она торбица
Што има шарене ресе и у њој новчаница
Девизна разуме се јер беше оно време

Није волела Вида нас српске нацоше
И сличне мрачне снаге али не могу о њој
Да кажем ништа лоше –
Увек ме спрече те речи топле од сете
И својтљиве и благе
Где ми је оно дете

ОЛОВКЕ ЈОВАНОВЕ

И тако готово увек кад бисмо се срили
Дрхтавим прстима ко да јабуку брише
Извади из џепа хемијску оловку
Провери јој срце и шапне осмехнуто
Понеси ђетету

Тијана их је трошила немилице
Цртајућ деде и бабе дотерујући тетке
И друге миле и драге
Што нам осташе онамо у маглама

И неке чудне вртложне кругове
И напрсле елипсе али не хтеде рећи
Шта је то и откуд
А онда једном мајци повери тајну
То ти је оно кад нам је авион
Пробио звучни зид

И обурво га на нас – у Сарајеву у априлу

Сем завежљаја из Црвеног крста
У избегличком студеном глумилу
Те нам оловке даровне Јованове
Беху готово једини иметак
И благо светлуцаво

Неке се поломише просуше и затурише
У сељакању и пртљању

А неке просто пресушише
Ко летњи поточићи
Ко срца људска што пресуше

Испод дечијих дрангулија
Срушеног звучног зида
Ономад ископах једну онако насумице
И гле још пише
Али ко је могао знати
Да све те оловке имају
У срцу тајне гумице